Ч. 279. Субота 14 (27) грудня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостествах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Ще про ческий мемориял про ческо-німецку угоду — Промова Папи. — З Фінляндиї.)

Як доносять з Відня, мають бути скликані ческо-німецкі конференциї на день 3 січня. — Моравский сойм приняв 6-місячну буджетову провізорию. Посли ческі нападали тим разом дуже остро за национальний гнет, який має терпіти ческий нарід в сім краю.

У звістнім ческім мемориялі, який має бути відповідию на жаданя Німців в справі ческо-німецкого спору, висловлюють ся ческі посли між иншими в той спосіб: Ми думаємо, що предложеня німецких послів з Чех мають передовсім одну велику недостачу, яка прямо виключає підготовленє национального мира, іменно ту, що обмежають ся виключно до Чех. Без рівнобіжної акциї до примиреня в Мораві, без узгляднення оправданих домагань ческого і польского населеня в Шлезку, є всяке змаганє до порозуміня між Чехами а Німцями з гори безвиглядне. Раз вже длятого, позаяк язикові права не в кождім краю, заселенім спільно Чехами і Німцями, инакше повинні бути полагоджені, лише щоби окремі відносини, в яких Німці живуть в тих краях, узгляднити, а відтак, позаяк мир в Чехах і рівночаснє продовженє национальної боротьби в Мораві і Шлезку задля национальної солідарности Німців і Чехів в усіх трех ческих краях не дав би спокою державі і ніякої поруки мирного розвитку наших публичних відносин. Безуспішність ческо-моравскої угодової конференциї в 1900 р. не може в тім зглядї відстрашувати, позаяк її безуспішність мала инші причини і поводи, як змаганє, щоби між Німцями і Чехами всюди привернути мир, де они заселяють один край. Досьвіди сеї конференциї з 1900 року доказали іменно, що не предмети переговорів, але метода обговорюваня так великого обсягу спірних питань є найміродайнїйша для успіху порозуміня. А іменно метода предложеня німецких послів з Чех здає ся нам такою, що не зможе довести до порозуміня. Мимо неможливого обмеженя лише на Чехи, мимо дуже малої уступчивости супроти инших домагань оправданих наших, може вже та обставина дуже обнизити надії на порозуміне, що розвязку язикового питаня зроблено зависимою від розвязки одної з найтруднїйших адміністрацийних реформ, від децентралізациї державних і автономічних властий. Приймаючи однак гадки німецкої проґрами що-до розвязки ґрупами цілого обсягу спірних питань, чуємо ся обовязаними, предложити иншу дорогу і иншу основу до переговорів. По нашій думці є іменно розвязка язикового питаня в державних урядах, як се в 1900 р. ясно добачувано вступною головною вимогою для розвязки всіх инших проблємів. А ся розвязка не є зовсім така трудна, позаяк язикові домаганя ческого народу не вимагають нового права, нових уступок, лише переведенє обовязуючих законів було зависиме від призволу одного або більше сторонництв. Переговори могли би занимати ся лише питанєм, як ті правні постанови що до уживаня язиків мали би бути переведені виконними властями на всіх областях державної управи. В тім взглядї займають ческі посли ось яке становище: Після історичного розвитку і обовязуючих основних законів державних мають обі краєві мови рівне право що до уживаня в цілім краю і длятого ческі посли не можуть допустити, щоби ті основні засади язикового права в який небудь спосіб мали бути нарушені. Таким неможливим нарушенєм обовязуючих законів мусіли би ми уважати, наколи би уживанє ческої мови у внутрішнім урядованю допущено лише в поодиноких случаях, які мали би бути подрібно наведені, позаяк се не було би нічим иншим, як заведенєм німецкої державної мови de jure і de facto, на що не може згодити ся ніяке ческе сторонництво. Противно мусимо при тім обставати, щоби права уживаня обох краєвих мов у внутрішній службі було управильненє для всї области ческих країв. При тім хочемо лише замітити мимоходом, що заступники ческого народу не роблять ніякого заміту супротив єдности мови війска, о скілько се для удержаня армії монархії є необхідно потрібне. Само про себе розуміє ся, що ми ніколи не

КАЛИТКА з ЗЕЛЕНОЇ ШКІРКИ.

(З анґлійского — Ерріля Степона.)

При вікні малого дому, в місточку Твайфорд, сиділа чорноволоса дівчина. Дім стояв у вузкій, темній улиці, а комната, в котрій сиділа дівчина, була, що правда, дуже чистенька, але бідно умебльована. Дівчина була дуже хороша, і творила впадаючу в очи противність до свого бідного окруженя. Її очи були засумовані, і она утомленим голосом говорила до якоїсь хоровито виглядаючої старої женщини, що сиділа на кріслі коло огню, бо в комнаті палили, хоч то було у вересни і на дворі було ще тепло.

— То нічо не поможе, мамо — відозвала ся Ніта, зітхаючи. — Ми доси гроший не одержали та й мабуть не одержимо.

— Моя така думка, що тобі би поїхати до Рідінґ з листом до пана Доріса, може би він позичив нам гроший.

— Ледви чи позичив би та й мені не хоче ся їхати до Рідінґ, а не терплю старого Доріса — відповіла дівчина з пересердем. — Піду тепер на ріку, пан Барнес чей позичить мені човна.

Дівчина встала і почала шукати свого капелюха. Пані Гестінґс зітхнула важко. Їм треба було вже давно заплатити чинш, а хоч тота сума виносила лиш двайцять фунтів, то все-таки обом сим самотним женщинам так було трудно її роздобути, як би й мілїон.

— Любий пане Барнес, позвольте мені повозати ся трохи човном — відозвала ся Ніта за кілька хвиль опісля до властителя лодок.

Він мав якусь слабість до хорошої панни Гестінґс, а єго жінка говорила, що він дав би тій дівчині все, що має, якби лиш она того зажадала.

— Дасте мені може „Ельфі“ — спитала она

— Того ні — відповів Барнес — винаймлений вже кому иншому. Возьміть собі онтой — і він поміг їй сїсти на инший, далеко не так красний човен.

Коли она вже на земли виглядала незвичайно хорошо, то ще в десятеро краснїйшою видавала ся на воді в своїм білім джерзийскім жакетику. Але їй тепер й не при думці було, як она виглядає. У неї в голові було лиш то одно, що їй треба двайцять фунтів. Коли сонце заходило і она навернула човном до дому, все ще не знала, яку дати собі раду. Аж ось нараз побачила край ріки якусь лодку, що плила до неї, а в ній сидів якийсь мужчина.

— Ага — подумала собі Ніта згірдно. — Мабуть знов якийсь прогульковець, що винаймив собі лодку на годину. — Але коли він підплив близше, змінила она свій погляд. Она пізнала, що то був Федір Клементс, син богатого золотаря, що на літо переніс ся до сего місточка. Коли єго лодка пересунула ся попри неї, глянув пан Клементс з подивом на дівчину в білім джерзийскім жакетику. Она спустила очи в долину і почервоніла, що її опісля дуже гнївало.

В кілька годин пізнїйше стрітили ся они знову, коли она, розваживши собі добре, як скупо у неї гроший, вибрала якраз купити чого на вечерю. Хустинка впала їй на землю, а він підбіг, підоймив хустину, і поздоровляючи її дружно, спитав її, чи можна єму помочи їй занести пакунки до дому; але она подякувала єму коротко і пішла до дому, непевна того, чи то не він сам витягнув їй з кишені хустину на те, щоби відтак міг її піднести.

Але слідуючого дня пані Гестінґс вже рішила і поставила на своїм. Ніта мусіла їхати з листом до пана Доріса. Она, що правда, відкладала то, доки лиш могла, але вкінци поїхала в злім гуморі.

— Аж сором — воркотіла она сама до себе — тратити так гарний час та розщибати ся за якимсь поганим, старим чоловічиском; а я так само певна того, що їх не роздобуду від него, як і що не знайду їх ось тут у ваґоні.

В тій хвили побачила она щось блискучого межи сидженєм а стіною на противнім боці. А що она була сама у ваґоні, схилила

приложимо рук до законноі установи німецкоі мови яко державноі або посередничоі.

Приймаючи ґратуляциї кардиналів з нагоди Різдва, св. Отець — як ми то вже доносили — виголосив промову, в котрій висказав жаль з причини внесеня італіяньским правительством проєкту закона о розводах. Папа назвав предложене переворотом християньского ладу і відбудованєм держави на підставі поганьского натуралізму. Папа звернув дальше увагу на далекосягле значене християньско-демократичноі акциї, котра цілком відповідає потребам часу. В тій акциї беруть визначну участь сьвітила Италії і других держав, а специяльно богато молодіжи. Духовеньство повинно розвинути акцию на сім поли, однак з захованєм певних взглядів. Відмінним від засад християньскоі демократиї є пустий, безбожний і революцийних рух, котрий має на цїли розширюванє цілком инших ідеалів, суперечних з релїґійними переконанями християньства. Приготовляють ся сумні дни для теперішного устрою держав, котрі мимо того сей безбожний рух піддержують. Християньский людовий рух, котрий стоїть в цілковитій суперечности до социяльноі демократиї, обмежає єї пагубний вилив.

З Гельсінґфорсу у Фінляндиї доносять, що начальника фінляндских почт, Лянґенборґа усунено з уряду, бо під ніяким услівєм не хотів згодити ся на те, аби російска поліция переглядала в почтових урядах приватні листи і отвирала ті, котрі видались їй підозрілими. На упімненє, які Лянґенборґ з сеї причини одержав, відповів, що російскі права в Фінляндиї ще не обовязують.

Новинки.

Львів дня 26 го грудня 1902.

— **З львівского університету.** Є. В. Цїсар іменував приватного доцента о. дра Матея Сенятинского надзвичайним професором специяльноі догматики на теольоґічнім виділї.

— **Концерт в честь Є. Св. Папи Льва XIII.** відбув ся в Болехові дня 7 н. ст. грудня с. р. заходом духовеньства деканату болехівского, при співучасти „Стрийского Бояна". Вступне слово і відчит виголосили о. Горникевич і о. Ґурґула. деклямувала п. Бодлак, грала на фортепияні п. Підлуска, сольо баритонове відсьпівав п. Сельский, а хоральні точки програми відсьпівав Боян. Всї точки програми були викінчені знаменито, а „Стрийский Боян" під батутою о. Остапа Нижанківского відбирав заслужені оплески від громадно зібраноі публики навіть з подальших сторін. По концерті відбув ся комерс і товарискі забави.

— **Важне для катехитів і тих, що учать релїґії в народних школах.** Вже вийшли три части практичного провідника для катехитів, в котрих пояснює ся в дуже приступний спосіб науку релїґії для дітий 1, 2, 3 і 4 кляси, взглядно для дітий шести степенїв науки. Після тих підручників можна учити і в церкві і по части надають ся они до займаючого читаня в читальнях. Всї три части можна набути в книгарнях ім. Шевченка і Ставропиґійскій у Львові по цїнї 4 кор. 80 с., а з почтовою пересилкою о 20 с. більше. Радимо щиро закупити сю одиноку книжку, котра так дуже є потрібна для кождого вірного християнина-католика.

— **Зима бере ся на добре.** Оногди було в Самборі 24 степенів морозу, в Лавочнім 21, в Лупкові 19, а у Львові 13. З Константинополя доносять, що в Турєччині настала велика заметіль а на мори лютить ся велика буря і розбило ся кілька кораблїв. В Караджадаґ коло Діярбекіра заскочила заметіль кількох людий, що гнали воли і пять з них згинуло.

— **Вдовичо-сиротиньский фонд** по сьвященниках станиславівскоі епархиї виносив з кінцем III. кварталу 1902 року 265.344 кор. 36 сот. Із того становили 253.757 кор. 65 сот. корепний, а 11.586 кор. 71 сот. диспозицийний фонд. Корений фонд уміщено: На гіпотецї 75.900 корон, в цїнних ефектах 170 478 кор., а в щадници 7389 кор. 65 сот. Диспозицийний фонд був уміщений в щадници і готївкою в підручній касї.

— **Страшне землетрясенє в Туркестанї** триває вже від довшого часу і обняло просторонь яких 200 квадратових кільометрів. Ґенеральний інспектор Туркестану Іванов приказав вибудовати бараки в Асхабадї, в цїли поміщеня урядів. До тепер погибло 4000 осіб. В однїй дїльници міста найшли 800 трупів. В безплатних кухнях роздають бездомним страву. Керницї засипані. як также і правительствена каса, в котрій має находити ся 5 мілїонів рублїв. Заряд зелїзницї підняв ся безплатно довозу живности. Складки на нещасливе населенє збирають в цїлім краю.

— **Еміґрация до Америки.** Як звістно. посли Барвіньский, Стоян і тов. поставили в державній радї внесенє в справі еміґрациї до Америки. Між мотивами внесеня находимо замітні числа що-до американьскоі еміґрациї, тому по части наведемо їх тут: В Сполучених Державах північноі Америки після урядових дат мешкає 1,020.000 переселенців з Австриї. З сего числа припадає на Поляків і жидів 350.000, на Русинів 150.000, на Чехів 40.000, Словінців і Німців по 65.00, на инших полудневих Славян 15.000, а на Італіянців 5.000. — В 1900/1 роцї прибуло до півн. Америки 114.847 осіб з Австриї, а в 1901/2 р. число еміґрантів зросло ся до 171.989 осіб. — Від 1875 до 1879 р. австрийскі еміґранти видали на перевіз морем 3 мілїони долярів, а з собою привезли до Спол. Держав 2.846.000 долярів. — В полудневій Америцї є австрийских поселенців: В Паранї 75 000. в Санта Катаріна 5000. в прочих краях Бразилїї 100.000, а в Арґентинї до 30.000.

— **Інфлюєнца.** З Штутгарту доносять, що там, мабуть внаслїдок великих змін воздуха, прокинула ся інфлюєнца в такий спосіб, як ще доси не бувало. На ту хоробу занедужало в місті звиш 20.000 людий. Натура сеї хороби єсть в многих случаях дуже небезпечна. бо наслїдками єї бувають запалене легких, рожа на лици, ревматизм суставів. Внаслїдок тої хороби смертельність межи людьми слабосильними або старими єсть велика. В Монахові проявила ся інфлюєнца також. Та й у Львові прокидають ся поодинокі случаї інфлюєнци, котра проявляє ся найчастїйше тим, що недужі дістають ревматизму суставів

— **Нова дефравдация.** З Праги доносять. що в тамошнім міскім підприємстві електричнім відкрито спроневіренє на 18 000 кор. Дефравдантом єсть касиер підприємства Альойсий Свобода, котрого засуспендовано. При ревізиї каси показало ся, що в касї не бракує гроший. Але Свобода був заразом і касиєром каси хорих міских слуг і не допускав нїколи до того, щоби касу ревідовано, а за кождий раз коли бракло гроший в касї підприємства електричного, він брав гроші з каси слуг і покривав дефравдацию.

— **Гумберти в арештї.** Гумбертам і Дорінякам веде ся не соґірше в арештї. Пані сидять окремо і мають в жіночім арештї до своєї розпорядимости красну сьвіслицю і дві спальнї а крім того ще й досить велику бібліотеку. Мужчини сидять окремо. Їсти приносять одним і другим з найпершоі реставрациї а лікар

ся і сягнула до то рукою, щоби переконати ся, що то є.

За хвилинку витягнула звідтам гарну калитку з зеленої шкірки. Хвильку дивила ся на неї мов би отоломлена, а відтак з битєм серця отворила єї замочок. Побачила перед собою двайцять і пять фунтів золотом та богато срібних монет. І грім з ясного неба не був би Ніту так перепудив. Раз по раз протирала собі очи і дивила ся на золото. Так сиділа добру хвилю, держачи гроші в руках, а відтак сама себе спитала:

Що зробити з тим?

Чи віддати єї кондукторови, коли поїзд стане, чи може зложити на двірци зелїзницї, де може за нею ніхто й допитувати ся не буде? А може то сам Господь Бог їй таке післав, щоби мала чим чинш заплатити? Отже чи задержати їй гроші? А що тут не було нїкого, хто би їй міг був відповісти на ті питаня, які сама собі ставила і що поїзд доїзджав до стациї, вже сховала калитку до кишенї і висіла скоро, постановивши собі задержати гроші і чекати, що то з того дальше буде.

Пана Доріса не було дома і не можна було сподївати ся, щоби він ще того самого дня вернув ся. З тяжким серцем і з пригноблюючою сьвідомостию, що она допустила ся крадежі, вертала Ніта до дому з тою обавою, що кождої хвилї готов єї хтось задержати і запитати, звідки она має гроші. Сама собі казала, що мусить гроші звернути, але була така убога і не могла, як і многі инші, оперти ся покусї. Слїдуючого дня перебула бідна дівчина тяжку боротьбу. Де лише почула якийкрок, зараз приходив їй на гадку, що то іде поліциян а за кождий раз, коли хтось запукав до дверий, она аж кинула ся зі страху. Не виходила з хати, о скілько лиш могла, бо боялася ся стрінути ся з людьми око в око, або почути щось о вкраденій калитцї, бо годі було й погадати, щоби хтось, хто згубив таку велику суму, не шукав за нею. Тиждень пізнїйше прийшла від пана Доріса коротка, холодна відмова а рівночасно з нею і завізванє від господаря дому, щоби чинш рішучо до слїдуючого дня був заплачений. Пані Гестінґс плакала і нарікала. Ніта подумала собі рішучо: Задержу гроші, нехай буде, що я злодійка; але я не сама на сьвітї. Заплачу довг ще нинї, а відтак — а відтак!... Що — відтак?

По таким рішеню мов би їй тяжкий камінь спав з грудий і она вийшла з дому весела за деякими орудками до міста. Коли вернула, не застала нїкого дома. Пані Гестінґс вийшла була до знакомих, котрі би їй могли позичити гроший. Ніта поставила закуплені річи, а що не мала нічого до роботи, взяла ся читати ґазету, в яку їй завинено в склепі закуплені сьвічки. Маленька новинка напружила єї увагу. Великий страх взяв єї, а букви немов гуляли перед єї очима. Мусїла вхопити ся стола, заки стямила ся і могла дальше читати. Отже читала:

„Вчера казала пані Марія Ґіґінс арештувати молодого чоловіка, котрого посуджує о то, що украв їй калитку з грішми. Она опирала своє підозрінє на тім, що она і обжалований були одинокими в ваґонї пасажирами в дорозі з Г. до Рідінґ. Калитка, в котрій було двайцять і пять фунтів золотом і трохи срібних монет, була ще в єї кишени, коли она вела до ваґону, бо виймала з неї стій білет їзди. Коли приїхали до Рідінґ, просила она обжалованого, щоби поміг їй створити двері. Він зробив се дуже охотно і помагав їй при висїданю. Від той хвилї пропала єї калитка. Виновник єсть чоловіком на знатнім станови. щи і ся пригода наробила великого дива, позаяк молодий чоловік, хоч рішучо тому перечить, не може від себе відперти підозріня, там більше, що як кажуть, програв богато на послїдних перегонах. Аж до четверга лишить ся він в слїдчій вязниці".

До четверга! Ніта підняла голову і числила дни. „Ах! Господи! та же то нинї; підчас коли она тут сидить, обжаловують невинного чоловіка о крадіж, якої она допустила ся!"

Як біснувата накинула на себе свій плащ, убрала на голову свій капелюх і побігла на дворець з калиткою, держачи єї мітно в руцї. Поїзд якраз мав вже відходити, коли она прийшла.

Кондуктор отворив їй борзенько якесь купе і поїзд рушив в дорогу. Ніта задихана сїла на якімсь місци і безрадно вдивила ся в калитку. „Бідний чоловік! Він тепер може вже й засуджений, а коли він жонатий, то сей сором убє єго жінку. Господи милосердний! Я тодї не лише злодійка, але й убийниця!

Коли так собі погадала, то мало таки з розуму не зійшла. Ледви що поїзд станув, як она вже й зіскочила та побігла навпростець через дворець до судового будинку. Там була вже цїла гурма неробів.

Притиснувши мітно калитку до серця,

приходить що дня і звідує ся про здоровлє арештованої Еви. Пані не можуть нахвалити ся на вигоди, які мають в арешті.

— **На коляду і на дарунки в день сьв. Николая** для молодїжи надають ся дуже добре ілюстровані видання руского товариства педаґоґічного у Львові, як ось слідуючі:

*Зьвіринець 20 сот. *Гостинець 20 сот. *Забавки 20 сот. *Менажерия 20 сот. *Квіточка 40 сот. *Віночок 40 сот. *Забавки для дітий 80 с. *Нашим дітям ч. І. 80 с. *Нашим дітям ч. П. 80 с. *Діточі вигадки ч. І. 60 с. *Діточі вигадки ч. П. 60 с. *Наші зьвірята 80 с. *Казки народні ч. 1 і 2 по 50 с., разом опр. 1 К. 30 с. *Казки Андерсена ч. 1, 2, 3, 4, 5 по 50 с., разом опр. 2 К. 90 с. *Байки Брянчанїнова 30 с. *Робінзон Чайченка 80 сот., опр. 1 К. 10 сот. *Мірон: Пригоди Дон Кіхота (друге видане) 80 с., опр. 1 К. 10 с. *Байки братів Ґрімів 50 с. Дітвора 1 кор. Зьвірята домашні 80 с. Приятелї дітий 1 кор. 20 с. Ах яке хороше 2 кор. Для розривки 1 кор. 20 сот. *Ґете-Франко: Лис Микита (трете цїлком змінене видане 1 кор., опр. 1 кор. 30 сот.

Телеграми.

Відень 26 грудня. Коли в Скутарі турецке войско гасило горіючу касарню, роздала ся з укритого місця карабінова сальва, від котрої погибло кільканайцять турецких вояків. То була месть католицких Альбанців за те, що ґубернатор не позволив їм поїхати до Риму.

Женева 26 грудня. Передвчера рано вибухла бомба перед катедральною церквою і знищила в нїй двері і всї фронтові вікна.

Льондон 26 грудня. Президентом републики Гайті вибраний ґен. Норд.

по так сильно било ся, перетиснула ся через товпу і увійшла до салї розправ.

Голосний гамір доходив до єї ушей, і она могла виразно зачути отсї слова: „Тепер розходить ся ще лише о то, чи арештований єсть дійстно і злодієм..."

— То не він, то не він! — відозвала ся Нїта і тиснучи ся наперед, держала калитку високо в руцї, а на то виступила якась стара пані та відозвала ся:

— То моя калитка! Осе негідне сотворіне!"

Якаж зробила ся сцена, який крик!

Доки не опорожнили салї, не могла Нїта розповісти спокійно цїлої події.

Бідна дівчина із зворушеня та страху не була в силї говорити, а коли урядник запитав єї, чому она скорше не віддала калитки, не могла она спершу нїчого відповісти, аж коли настали на ню, щоби она говорила, піднесла она гордо головку в гору і сказала:

— Бо я і моя мати бідні і нам конче було потреба тих гроший! Я їх не вкрала, але найшла і мене щось спокусило їх задержати. Я довідала ся аж перед годиною, що тут якогось невинного чоловіка (она показала рукою на лаву обжалованих, коло котрої стояв якийсь чоловік) запізвали о крадіж, отже — і тому я їх тепер назад принесла, хоч мене і мою матір завтра викинуть на улицю, лишимо ся без хати — і она розплакала ся рісними сльозами.

По тім вийшла і хтось на сьвіжий воздух. Она сїла собі, а кількох цїкавих обступило єї, та приглядали ся їй, а особливо якісь два мужчини, котрі казали, що хотїли би видїти, чи знайшлась би друга така женщина, котра би звернула назад двайцять пять фунтів, щоби увільнити зовсїм їй незнакомого чоловіка. Таже то значить нехтувати дарами провидїня!

Аж ось подав їй хтось руку й завів до воза, на котрім сидїв якийсь старий панок. Коли він єї побачив, взяв єї за руку і стискав єї пристрастно перед всїма та сказав: „Нехай вас Бог благословить, моя дитино! Ви спасли менї житє і честь моїй родинї, бо як би мого сина були засудили, то я би був не пережив такої ганьби!

Нїта видивила ся счудована на старого пана і стала роздумувати, де то она вже его колись видїла.

Тимчасом вискочив на віз ще якийсь молодий мужчина, і віз рушив з місця. Нїта обернула ся, молодий мужчина то був Федір Клементс!

— То ви тут? — сказала она мимоволї.

— А вже ж! — сказав він усьміхаючись. Колиб не ви, то я можеб тут не сидїв.

— До чого ви се кажете? Я вас не розумію? Чи і ви також там були?

— Чи я там був? А хибаж не знаєте, що мене запізвали були за крадіж калитки?

* * *

Жителї місточка ще й нинї не можуть нарозповідати ся, що весїлє Клементсового одинака і панни Нїти Гестінґе було найкрасше із всїх, які они з дуже давна можуть собі пригадати.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1902 після середно-европ. час.

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого, Пештупу
	6·35	„ Лавочного, Мукача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Києва
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стрия
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/7 до 15/9
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·35	„ Ічкан, Сучава, Берґомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 1/5 до 10/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Ічкан, Гусятина, Коропиця
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівка
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 15/5 до 15/9.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45	4·15	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Ічкан, Констанциї, Букарешту
	8·16	„ Брухович від 1/5 до 15/9.
	6·25	„ Ічкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мукача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	10·05	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Ічкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	
приходить		
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Ічкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від 1/5 до 10/9.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	10·25	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Ічкан, Черновець, Станиславова
	1·23	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
1·45		„ Ічкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
	4·40	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·35		„ Підволочиск на гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 40		„ Чернівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·15		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Ічкан, Підвисокого, Косова
	10.03	„ Янова від 1/6 до 31/8 і від 13/5 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлю і сьвята
	7 04	„ Брухович від 1/6 до 30/6 і від 15/8 до 15/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/8 що дня
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·10	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Санока
	9·20	„ Ічкан, Косова, Підвисокого
	10·20	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі иньші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).